

Co nám říká nemoc

Podle nauky duchovního učitele Emanuela
zpracovala Gisela Weidner, přeložila Pavla Kašparcová

Copyright © 2011 Helena Pejšová. Všechna práva vyhrazena.
Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

MILÍ PŘÁTELÉ,

téměř všichni lidé na Zemi už zažili nějakou nemoc. Je to nepříjemná záležitost, nepřináší radost, vyvolává strach a obavu, často ohrožuje pozemský život, a dokonce ho i bere. Proto je nežádoucí. Nikdo přece nechce být nemocný!

Jaký však má nemoc smysl? Nebo na Zemi smysl nemá? Abychom tomu porozuměli, je třeba si všimnout člověka i nepřijemné nemoci blíže.

Člověk se skládá ze tří částí: ducha, duše a hmotného těla. Duch je základem lidského života, duše obal ducha a tělo nositel obou. Duch a duše jsou spolu neoddělitelně spojené, jsou jemnohmotné, potřebují ale i hmotné tělo, aby mohly existovat na hmotné Zemi. Po ukončení života na Zemi se hmotné tělo vrací Zemi, duch a duše jsou však nesmrtelné, a tak žijí dále v jemnohmotném těle na onom světě se všemi vlastnostmi, které člověk měl. Podrobnosti se můžete dočíst v knihách „Unser Leben dauert ewig“ (Náš život trvá věčně) a Odkud jsem přišel, proč žiji na Zemi a kam odcházím, Carolus 1995.

Dříve než jsme do daného pozemského života nastoupili nebo museli nastoupit, nacházeli jsme se na onom světě - v naší pravé vlasti. V nadcházejícím pozemském životě jsme si předsevzali napravit chyby, vazby, zatížení, náruživosti, žití bez lásky atd. - všechno to, co

vzniklo v minulých životech. Tentokrát jsme se chtěli od všeho nedobrého osvobodit.

Tehdy jsme také věděli, že budeme mít v pozemském životě na své straně duchovního průvodce, který nám bude při plnění našich předsevzetí plně nápomocen, a proto jsme se odvážně vydali na svou pozemskou cestu.

Bylo to krásné předsevzetí. Učinili jsme ho pro naše osvobození a měli jsme ho na Zemi proměnit v čin. Není to vždycky tak jednoduché, jak se nám to na onom světě zdálo, protože při vstupu do pozemského života nám byly vzpomínky na naše minulé životy vymazány. Byly by totiž při našem vývoji překážkou. A tak si na svá předsevzetí nyní nemůžeme vzpomenout.

Toto zapomnění se ale vyrovnává tím, že každému na Zemi jsou velmi často poskytovány příležitosti najít pravdu. Nás však nezajímají, a tak je promarníme. Proto je třeba člověka vyburcovat: začne prožívat osudové rány a nemoci. Pak se teprve začne ptát: „Proč?“ Tehdy může najít cestu k pravdě a díky tomu začít napravit svoje chyby. To však záleží na jeho vůli, neboť každý je svého štěstí strůjcem!

Nemoc má tedy smysl a účel. Slouží našemu léčení. Je to varovný signál ke změně a zlepšení. Bolest při nemoci učí modlit! Když se nemoc objeví, představuje to často osudovou událost v pozemském životě, která nás hluboce zasáhne. Nevědomý člověk ji označuje jako trest Boží, protože nezná pravdu!

Bůh však netrestá, Bůh - náš Otec, je láska! Avšak člověk svými často nekontrolovanými myšlenkami, pocity a činy způsobí, že se dostaví odpovídající následky. Důsledkem toho pak trpí! On sám je však toho příčinou: když nebude vyvolávat to nedobré, pak nezadá příčinu, která se musí napravit, a tedy vymazat! To neznamená nic jiného, než ono známé: co člověk zaseje, to také sklídí!

V těchto případech velmi pomáhá kontrola myšlenek a pocitů, člověk má myslet, chtít a jednat v souladu s Boží vůlí. Vždyť téměř vše začíná myšlenkou, a proto také kontrolou myšlenek můžeme

zamezit nedobrému a chránit se před dalšími chybami a zatíženími. Každá nemoc má nějakou duševní příčinu, ukazuje nám, že je třeba ještě něco napravit, a nabádá k odstranění příčin.

Nemoc je článkem v řetězu příčiny a následku a člověk by se měl ptát: „Proč mám tuto nemoc? Co mi chce říci? Co můžu na sobě zlepšit, např. v myšlení, vůli a jednání, v odbourávání strachu, ve zlepšení stravování" atd.

Nemoc pročišťuje duši! Není však bezpodmínečnou nutností v pozemském životě, většinou se objevuje v souvislosti s nutností nápravy, v souladu se zákonem příčiny a důsledku. Nemoc nás tedy upozorňuje na to, že jsme se dopustili chybných kroků. V každém případě nás napomíná a slouží vyššímu vývoji naší osobnosti.

Aby to mohli lidé poznat, prokázali jim Boží poslové a lékaři z onoho světa svými prohlášeními v knize Cesta ke zdraví, Carolus 2008 neocenitelnou službu. Objasnili skutečnou příčinu nemoci a její léčení, stejně tak jako poukázali na důležité propojení tělesné, duševní a duchovní oblasti! Rovněž upozornili na význam čerstvé stravy. I ta je nutná k tomu, aby se člověk uzdravil nebo znovu neomocněl.

Mnoha situacím, které se odehrávají v našem životě, nerozumíme. Stojíme uprostřed toho všeho a nevěděli bychom, že máme realizovat naše předsevzetí, kdyby nám Boží poslové svými pravdivými zprávami o smyslu bytí neotevřeli oči a kdyby lékaři z onoho světa neobjasnili nemoc a její skutečnou příčinu.

Když pozorujeme pozemskou ideologii, tak bohužel zjišťujeme, že lidstvo jde špatným směrem! Proč? Myšlenkami, pocity, konáním a žádostivostí lidí vzniká egoistickomaterialistický světový názor: tedy pryč od Boha směrem k bezduchým strojům a počítačům, pryč od pravdy k podvodům a Luciferovým manipulacím, pryč od čisté, nesebecké lásky k sobectví a materialismu, pryč od spokojenosti směrem ke zvyšujícím se požadavkům! V důsledku toho dochází ke špatnému programování mezilidských vztahů, vlastního těla, duše i životního prostředí!

Tento chybný postoj způsobuje, že na Zemi je všechno otrávené! Jedovaté jsou potraviny, jedovaté je tělo a duše, jedovaté jsou vzájemné mezilidské vztahy, lidské pocity a myšlenky. Jed je ve všech oblastech!

Vše, co by bylo léčivé, se odsouvá stranou jako netěšící, nežádané, zatěžující a ztěžující, a to platí i o nemoci! Nemoc je ve většině případech čistící proces duše! Při nemoci volá duše o pomoc, protože chce růst a osvobodit se od nedobrých vztahů. To však může jen ve zdravém těle! Proto se snaží příslušnými orgány odstranit jedy usazené ze životního prostředí a také ty, které vznikly vlastními chybnými myšlenkami, pocity, žádostivostí a konáním.

Proto je třeba, abychom si uspořádali vlastní myšlenky, pocity, naše úsilí a chování tak, jak žádá Bůh. Abychom si nenaštěřovali ještě více špatného, a tak se ani nedostali k odčiněním, která jsme si pro tento pozemský život předsevzali! Náš úspěch v tomto úsilí není dán osudem, ale snahou - je výsledkem našeho snažení nebo také našich chyb a z nich plynoucího zatížení! Člověk má tedy ve svých rukou možnost vést svůj pozemský život k osvobození od chyb minulých i současných, nebo naopak může svůj život zbytečně promrhat a ještě více se zatížit!

Zabránit tomu všemu pomůže jen poznání pravdy. Tu však sami jen stěží můžeme najít. Proto potřebujeme pomoc Božích poslů, neboť jsou to jen oni, kteří nám pomohou zjistit pravdu! Pouze skrze jejich poučení můžeme poznat, že pozemský život má ještě vyšší smysl. Přestože se vyhýbáme duchovním zákonům, stejně k nim jednou dospějeme. Jinak řečeno - na Zemi se vracíme tak dlouho, dokud se neosvobodíme od všeho nedobrého, dokud nevymažeme příčinu! To nám umožňuje planeta Země. Zde v naší pozemské škole se můžeme skrze práci na sobě zbavit všeho špatného, všeho co nás zatěžuje!

Většina lidí však nezná důvod, proč jsme tady na Zemi, lidé si ani neuvědomují, že zde mají něco napravit, protože se o pravdu nezájmají, a tak ji ani nehledají. Neptají se na to, odkud pocházejí, co tady

mají dělat a kam se dostanou po pozemském žití. V takových případech je však možné, že je nemoc vyburcuje, aby začali o smyslu života přemýšlet.

Události plné utrpení, kterými máme v tomto pozemském životě projít, slouží naší nápravě! Jejich pokorným přijetím, utrpením, nemocí, bídou, starostmi atd. se od zatěžujících vlivů osvobozujeme, a tak se zbavujeme překážek bránících duchovnímu vzestupu.

Naše pozemská cesta je tedy cestou zkoušky! Kdo se s tímto pohledem na svůj život ztotožní, tomu se otevřou nové souvislosti, které přesahují rámec Země. Zjistíme, že jsme věčnými bytostmi zcela nezníčitelné přírody! Že smrtí všechno nekončí, že po smrti nevládne věčná temnota, nýbrž že žijeme věčně! Po tomto pozemském životě se budeme nacházet v prostoru, který jsme si zde vysloužili, a ten bude pak našim domovem.

DEPRESE

Nyní k depresi, která se také počítá k nemocem a na kterou trpí velmi mnoho lidí. Není to však nemoc tělesná, jedná se o postižení duše. Deprese nemá co do činění s nápravou, člověk se do ní dostává vlivem své nevědomosti a neznalostí pravdy.

Depresivním se člověk stává většinou poté, když se nedokáže vyrovnat se svými problémy, jako jsou bída, starost, nemoc, utrpení, žal atd., když je nemůže vyřešit. V takové situaci začíná přemítat a svým negativním vyladěním si otevírá svou auru.

Této příležitosti okamžitě využívají negativní síly - nacházíme se na jedné z duchovně nejnižších planet, na které se kolem nás honí neviditelné negativní síly. Ty chtějí člověku jen škodit - a tak mu berou skrz jeho otevřenou auru životní sílu. Proto je nutné držet auru vědomě uzavřenou. A právě tento úbytek ódu je příčinou lidské deprese.

Deprese je tedy důsledek sugestivního našeptávání negativních sil, které člověku nedopřejí štěstí a radost ze života, nedovolí mu duchovně se vyvíjet a které se zaměřují jen na to, jak uloupit životní sílu, kterou potřebují pro svádění lidí. Viz kniha „Nahrung für deine Seele“ (Výživa pro tvou duši).

Když se tyto negativní síly můžou ke člověku dostat, skrz jeho otevřenou auru, pak svou „obět“ neustále obtěžují negativním našep-táváním - sugescemi, takže tato bytost, pokud nepozná duchovní pravdu, se dostává do stále silnější závislosti na nich. Ta pak může dohnat takového nešťastníka až k sebevraždě.

Deprese je nebezpečná, ale dá se léčit, a sice okamžitou kontrolou myšlenek, pocitů a činů. Člověk si musí uvědomit pravdu, zabudovat ji do svého života. Pak teprve může rozpoznat, co je příčinou jeho problémů.

Předcházející text nám pomohl si uvědomit, že nemoc má na Zemi smysl a účel! Nemoc podněcuje, napomáhá při nápravě chyb a odstranění negativních vlivů. Právě proto jsme nastoupili tento pozemský život.

Přítom nám pomáhají pravdy a poučení předávaná Božími posly, která vedou k cíli, návratu domů, k Bohu, našemu Otci. Ať slouží mnoha lidem k vyléčení!

V duchovní pospolitosti

Gisela Weidner

GISELA WEIDNER

G. Weidner je rakouská autorka a vydavatelka několika desítek knih vedoucích k duchovní pravdě, napsala předcházející řádky, aby vyburcovala lidi z jeho lhostejnosti, z jeho bezcílného a požívačného života.

Její knihy jsou založeny na duchovních poselstvích, která byla sdělena rakouské skupině věřících křesťanů. I když byla předána prostřednictvím média, nemají nic společného se spiritismem. Už prvotní křesťané, kteří jsou pro tuto skupinu vzorem, dostávali duchovní sdělení prostřednictvím mediálně nadaných jedinců. Během dalšího rozvoje křesťanství byla tato praxe omezena a nakonec zavrhnuta.

Gisela Weidner vidí hlavní náplň lidské existence v životě v souladu s Kristovým učením a ve snaze vrátit se zpět k nebeskému Otci. Hlavním příkazem takového Života je Láska, Láska k Bohu, ke Kristovi, ke všem bližním, ke všem i těm nejnepatrnějším stvořením. Nestáčí však jen sbírat vědomosti o správné cestě k Bohu, je třeba podle nich žít. V jejích knihách se dočtete i o dalších životních zásadách. Její knihy nejsou dílem náboženských snů ani žádné sekty. Jsou konkrétním návodem k životu pro ty, kteří hledají pravdu, lásku a cestu domů, k Otci nebeskému, prostřednictvím Krista, našeho Spasitele.

Knihy Gisely Weidner jsou rozšířeny ve všech německy mluvících zemích. V Čechách vyšlo několik knih v překladu Pavly Kašparové, která také zpracovala sdělení ze stejného pramene ve vlastních knihách. Celkem jedenáct jich bylo vydáno nakladatelstvím SANTAL v Liberci, ale jsou až na malé zbytky rozebrány. Dvanáctá kniha Oba světy vyšla až po její smrti v nakladatelství CAROLUS v Sedlčanech, stejně jako přepracované vydání knihy Gisely Weidner „Odkud jsem přišel, proč žiji na Zemi a kam odcházím“.

Ve stejném nakladatelství vyšla i kniha Heleny Pejšové: „Síť světla“, ze které můžete čerpat mnoho životní pravdy.

František Kašparec

